

WAT IS HIER ALLEMAAL GEBEURD?...

Eindelijk kon hij weer wat helderder denken en de verschrikkelijke gebeurtenissen van de voorbije dagen een plaats geven. Enkele etmalen geleden was er voornamelijk zonneshijn in zijn leven en dat van zijn tweelingbroer. Het leven lachte hen toe bij alles wat ze deden en lieten. Aan wie of wat immers dienden ze verantwoording af te leggen? Enkel aan zichzelf, de 2 zonen van notaris de Schaever van Hasselt!

Nu restte plots gitzwarte duisternis. En alhoewel geen van hen geloof hechtten aan hetgeen de kerk hen al hun hele leven voorhield, kwam het op dit ogenblik niet in hem op om eens duchtig uit volle borst te vloeken. Want die Almachtige?... Plots be kroop hem een soort angst... Hij moest maar eens bestaan!

Het was alsof hij de laatste twee dagen in een soort waas had geleefd. Het ene ogenblik lagen ze, zijn broer en hij, nog in Leuven in de armen van wellustige dames van lichte zeden. Tot plots de koerier van hun vader hen wist te vinden en hen dat onheilspellende bericht uit Genk overhandigde. Er was blijkbaar iets ernstigs aan de hand met Ilde, zijn schoonzus. Bovendien bleek hun vader, de berekende geniepigaard, ook betrokken te zijn in het drama. Ze hadden altijd geweten dat het met hun ouwe ooit zover zou komen, maar toch niet met zijn eigen schoondochter!

Eenmaal terug thuis waren ze geconfronteerd met de harde werkelijkheid: Ilde was dood! Ze had zichzelf het

leven ontnomen... Toch gaven ze zich niet zomaar gewonnen en wilden ze in eerste instantie alle schuld ontlopen. Dus moest er een dader worden gezocht en gevonden en die dader was de jeugdvriend van Ilde. Ene Hendrik uit Genk. Jean-Bernard en zijn broer hadden die boerenzoon ooit vluchtig ontmoet en ze hadden toen al gemerkt dat het hart van Ilde voor hem klopte. Maar de dingen waren nu eenmaal anders gelopen, want Ilde paste perfect in hun kraam om een uitgebreid net van notariaten op te zetten. En die boerenzoon, noch iemand anders, zou hen daarin dwarsbomen!

Op weg naar Genk waren ze op De Maten die Hendrik tegengekomen en daar kwam het tot een gevecht. Zijn broer Jean-Claude was jammerlijk aan zijn einde gekomen door die boerenzoon. Uiteindelijk had hij, Jean-Bernard zijn mes getrokken en recht in het hart van de nietsvermoedende Hendrik gestoken. Alhoewel hij echt niet de bedoeling had om hem te vermoorden. Het was eerder zelfverdediging geweest, want hij besepte dat hij, net zoals zijn broer, aan het kortste eind zou trekken tegen die stevige kerel. Maar hij moest toegeven dat die boerenzoon hem zelfs niet had aangevallen. Die was even verrast als hijzelf toen ze Jean-Claude bewegingloos hadden zien liggen.

Hij herinnerde zich nog goed hoe hij daar stond, met het met bloed besmeurd mes in zijn handen. Hoe hij onthutst rond zich had gekeken en de ontzielde lichamen van zijn broer en de boerenzoon had gezien. Op dat ogenblik stortte zijn wereld in elkaar. Zijn andere helft, zijn tweelingbroer Jean-Claude was niet meer.

Het was hem allemaal teveel geworden daar aan De Maten. Eerst had hij verweesd bij het lichaam van zijn broer gezeten, niet wetende wat te doen. Maar dan keerde het besef stukje bij beetje terug. Hij moest iets doen en best zo snel mogelijk! Hij had met heel veel moeite de lichamen van zijn broer en Hendrik begraven. Het was meer diep weggeduwd onder de zachte randen van een vijver, op zulke manier dat er weinig kans was dat iemand hen ooit zou weervinden. Nadien had hij nog even rondgezworven op De Maten. Vervolgens had hij zijn paard de sporen gegeven en was hij via binnenwegen richting Hasselt gereden. Daar aangekomen had hij vermeden dat iemand hem kon horen of zien. In alle stilte had hij wat kleren bij elkaar gezocht en enkele van de vele buidels met goudstukken uit de kluis genomen. Iets waar hij recht op had want zowel zijn broer als hij hadden ervoor gewerkt. Zijn vader zou hem daar absoluut niet op aanspreken. Hij en zijn zonen beschouwden hun hebben en houden als gemeenschappelijk bezit.

Hoe ze dat kleine fortuin dat in de kluis lag, hadden verdiend? Dat was een andere zaak, maar die deed er op dat ogenblik niet toe.

Hij besepte heel goed dat hij maar 2 keuzes had: ofwel zichzelf gaan aangeven, met het risico veroordeeld te worden tot een jarenlange gevangenisstraf, ofwel vluchten en nooit meer terugkeren. De keuze was snel gemaakt. De cel? Hij wilde er niet aan denken! En wat hun vader betrof: die zou wel voor zichzelf zorgen. Bovendien hadden ze nooit geleerd om medelijden met

hem te hebben. Integendeel zelfs, hij had hen van jongs af aan geleerd hun eigen boontjes te doppen.

In de goede kamer keerde hij nog een keer om en zag aan de muur het kleine schilderijtje met de afbeelding van hun moeder hangen. Even voelde hij zijn hart sneller slaan. Net alsof ze vanaf dat schilderdoek vroeg om haar mee te nemen. Hetgeen hij ook deed. Zijn moeder die zijn hart aansprak doch niet veroordeelde. Meteen daarna verliet hij het ouderlijk huis, wetende dat hij hier voor de laatste keer zou zijn. Vanaf nu zou hij zonder familie door het leven gaan. Hij voelde hoe dit besef hem een ijskoude rilling bezorgde, maar er was geen weg terug.

Zijn paard stond rustig te wachten, enkele honderden meters verder. Net toen hij in het zadel wilde stijgen zag hij zijn rijdier verschrikt steigeren! Pas toen merkte hij het andere paard op dat in het achterste van zijn eigen paard had gebeten. De maan scheen net voldoende om te zien dat dit het rijdier was van die boerenzoon, van Hendrik. Jean-Bernards brein werkte koortsachtig en een minuut later zat hij in het zadel van het paard van Hendrik. Het leek hem beter dat de verdenking op Hendrik zou vallen en dus diens paard zou verdwijnen. Wanneer binnen enkele dagen het paard van Hendrik niet zou worden weergevonden, zouden de wetsdienaars wellicht concluderen dat de boerenzoon verantwoordelijk was voor de verdwijning van de tweelingbroers.

Hij liet zijn eigen paard achter en verdween op de rug van dat van Hendrik, onder het oog van een bleke maan. Jean-Bernard, op dat ogenblik 28 jaren oud, was aan een vlucht begonnen die de rest van zijn leven zou duren. Een vlucht waarvan hij niet wist of kon inschatten waar ze hem nog zou brengen.

Die nacht verdwenen zowel de beide broers de Schaever als Hendrik Janssen, samen met Ilde Lemmens, definitief uit de Genkse en Hasseltse samenleving.

Voor Jean-Bernard was het belangrijk dat hij hier zo snel en zo ver mogelijk vandaan kwam. Hij gaf het paard de sporen. Maar het was duidelijk dat dit paard nooit de sporen van zijn berijder had gevoeld. De jonge notaris was echter een ervaren ruiter die steeds zijn wil had weten op te leggen aan eender welk rijdier dat hij bereed. En zo lukte het ook bij het brave paard van Hendrik. Terwijl hij het dier de nacht injoeg, merkte hij wat een prachtpaard het was. De moordenaar van zijn broer moest eens weten dat hij nu de nieuwe eigenaar was van zijn dier.

Op dit ogenblik telde maar één ding: verdwijnen en dit alles achter zich laten!

Vanaf dat moment verviel Jean-Bernard geregeld in een tweestrijd met zichzelf. Enerzijds was er het gegeven dat hij nog steeds geen enkele schuld wilde bekennen en alles in de schoenen schoof van Hendrik en de rest van de wereld. Anderzijds leefde in hem het besef dat zowel hij als zijn broer en hun vader, aan de oorsprong